

හින්දු ආගමේ පූජ්‍ය ග්‍රන්ථ සාහිත්‍යය පිළිබඳ අධ්‍යයනයක්

සංවලා, ආර්. එච්. දර්ශනී¹

හින්දු ආගමේ පූජ්‍ය ග්‍රන්ථයන් කොටස් දෙකකට බෙදේ. එහි පළමුවැන්න ශ්‍රීති ලෙස හඳුන්වන අතර, දෙවැන්න ස්මෘති වශයෙන් හඳුන්වයි. ශ්‍රීති යන වචනයෙන් ඇසුණු හෙවත් අසන්නට ලැබුණු යන අරුත් ගෙනෙන අතර ස්මෘති යන්නෙන් මතකය හෙවත් මතකයෙන් රැකගන්නා ලද යන අර්ථය ගැනේ. ශ්‍රීති යන කොටසට සෘෂිවරුන් සොබාදහමට ඇහුම්කන් දීමෙන් අවබෝධකොට ගත් කරුණු ඇතුළත් වේ. ස්මෘති යන කොටසට අයත් ග්‍රන්ථ දේව කර්තෘත්වයෙන් තොරව බිහි වූ ඒවා යැයි සැලකේ. ශ්‍රීති යන වර්ගයට 'වේද', 'බ්‍රාහ්මණ', 'අරණ්‍යක', සහ 'උපනිෂද්' යන ග්‍රන්ථ ඇතුළත් වේ. වේද ග්‍රන්ථ මෙම පූජ්‍ය ලියවිලි අතුරින් ඉතාමත් වැදගත් වන අතර 'දිව්‍යමය දැනුම' නමින්ද අර්ථ ගැන්වේ. 'බ්‍රාහ්මණ' නම් වූ පූජනීය ග්‍රන්ථය තුළ වේදයේ ඇති ගීතිකාවන් පූජා කටයුතු සඳහා භාවිතයට ගන්නා ආකාරය බ්‍රාහ්මණ පූජකයන්ට පෙන්වාදී ඇත. අරණ්‍යක යනුවෙන් හැඳින්වෙන ග්‍රන්ථ සමූහය බ්‍රාහ්මණ ග්‍රන්ථවල අන්තර්ගත වින්තනය ඉදිරියට ගෙන යාමක් සේ සැලකිය හැක. උපනිෂද් යනු ශ්‍රීති වර්ගයේ අවසාන පොත් කාණ්ඩය වේ. උපනිෂද් ග්‍රන්ථයන්හි අන්තර්ගත වන්නේ ගැඹුරු ධර්ම කොටස්ය. ස්මෘති ගණයෙහිලා ගැනෙන ග්‍රන්ථයන් වර්ග පහකි. එනම් ධර්ම ශාස්ත්‍ර, ඉතිහාස ග්‍රන්ථ හෙවත් චීර කතා, පුරාණ, ආගම සහ දර්ශන වශයෙනි. මෙම පර්යේෂණය මගින් හින්දු පූජ්‍ය ග්‍රන්ථ සම්බන්ධව අවබෝධය ලබා ගැනීම අරමුණ වන අතර ඒ සඳහා සාහිත්‍යය මූලාශ්‍රය භාවිතා කෙරේ.

ප්‍රමුඛ පද: හින්දු ආගම, අභිධර්ම ග්‍රන්ථ, ස්මෘති, වේද ග්‍රන්ථ

¹ශාස්ත්‍රවේදී (විශේෂ) තෙවන වසර, පාලි හා බෞද්ධ අධ්‍යයනාංශය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය.
darshanisanchala@gmail.com